

rerii că cele două zone sînt similare. Asemănarea materialului, a cuielor de sicriu și a celorlalte elemente de datare în general ne determină să credem că și înhumările de aici se datoresc aceluiași cauze. Suprafața restrînsă asupra căreia s-au efectuat observații nu a permis decît surprinderea cîtorva înhumări³⁸, conținînd schelete depuse normal. Sînt indicii ce ne îndreptătesc să considerăm că necropola observată ocupă o suprafață de teren mai mare. Materialul ceramic antrenat, situează pe versantul nordic al dealului, satul Cotroceni, una din așezările ce populau încă spațiul bucureștean în prima jumătate a secolului al XIX-lea.

STRADA CAVAFII VECHI

Pe terenul, altă dată, viran de pe această stradă, vis-à-vis de casa parohială a bisericii Sf. Gheorghe Nou, cu prilejul săpăturilor pentru fundațiile unui imobil s-au putut observa, în iulie 1970, urmele unor construcții datînd din prima jumătate a secolului al XIX-lea. Materialul ceramic aparține unor recipiente cu corpul globular și buza cu un profil triunghiular în secțiune, asemănătoare celor găsite în curtea bisericii Slobozia,³⁹ sau la Tînganu,⁴⁰ în apropiere de București, ca și la biserica Răzvan⁴¹ și Curtea Veche. Către mijlocul aceluiași veac, pe acest loc, s-au aflat o serie de prăvălii, menționate de numeroase documente,⁴² așezate pe puternice pivnițe boltite, afectate de marele incendiu din 23 martie 1847.

Este știut că în această parte a orașului, incendiul a atins o vigoare deosebită, distrugînd numeroase monumente și case.⁴³ Această mare calamitate a fost precis marcată și surprinsă la adîncimea de — 2 m., față de nivelul actual al străzii, printr-un strat compact de arsură, gros de 0,12 m., moloz și cărbune, rezultate din dărîmarea clădirilor din jur, poate chiar a Hanului Sf. Gheorghe⁴⁴.

Destul de gros este stratul care se profilează pînă la 3 m., față de nivelul actual de culoare cenușiu închis, cuprinzînd fragmente de chirpic și arsură, dar fără alte urme. El corespunde locuirii din secolele XV—XVII, documentată prin locuințe și amenajări meșteșugărești, observate în curtea bisericii Sf. Gheorghe-Nou⁴⁵ și chiar în apropiere, în incinta bisericii Răzvan⁴⁶.

³⁸ P. I. Panait, op. cit., în București, VII, p. 34.

³⁹ Săpături întreprinse de cercetătoarea Micara Turcu în vederea restaurării lăcașului; vezi și M. Turcu, op. cit. în Gl. B, XXIX, 1970, 7—8, p. 777 și urm.

⁴⁰ P. I. Panait și A. Ștefănescu, op. cit. pag. 92.

⁴¹ Material aflat la MIMB.

⁴² P. I. Panait și A. Ștefănescu, op. cit., p. 86—87.

⁴³ Florian Georgescu, *Focul cel mare din martie 1847*, în București, VII, p. 56—57.

⁴⁴ D. V. Rosetti și P. I. Panait, *Cercetări privind ctitoria brîncovenească de la Sf. Gheorghe-Nou din București*, în București, 1968, VI, p. 98.

⁴⁵ Este vorba de un cuptor menajer descoperit pe latura de sud în cursul cercetărilor din 1966.

⁴⁶ D. V. Rosetti, *Săpăturile din punctul biserica Răzvan*, în *Materiale*, V, p. 651. Vezi și P. I. Panait și A. Ștefănescu, op. cit. p. 94.

Dovada locuirii în acest punct, sau în imediata apropiere din secolele XV—XIX, poate aduce și câteva precizări în ceea ce privește problema cursului Bucureștioarei, ce trebuie căutat, astfel, undeva mai departe și la est de biserica Răzvan.

DEALUL GROZĂVEȘTI

Situat pe malul drept al râului Dîmbovița, în partea de vest a orașului, dealul Grozăvești a constituit unul din punctele de străveche și intensă locuire, înscriindu-se ca una din stațiunile complexe ale Bucureștilor.

Săpături sistematice și observații, în diverse ocazii, au prilejuit relevarea unor interesante materiale aparținând locuirilor trecute, inventarul etapei medievale conturînd satele înglobate mai târziu în aria bucureșteană.

Amplele lucrări efectuate în anii din urmă, prin volumul mare de pământ dislocat, au permis noi și interesante observații. Erau cunoscute vestigiile așezării din secolele IX—XI și fuseseră semnalate urme ale unui sat din veacul al XV-lea,⁴⁷ dezvelindu-se mai multe locuințe și o parte din necropolă. Ulterior Muzeul de istorie a municipiului București a fost informat de apariția unor morminte, situate la mică adîncime, pe terenul pe care se construia Facultatea de Electronică.

Pe terasa superioară a râului Dîmbovița, marcată de două văioage spre vest și sud, în săpăturile efectuate de constructori, au fost observate urme de viețuire aparținînd epocii bronzului. Se detașează ceramica, frumos decorată, de tip Tei. Nu au fost surprinse, în intervențiile constructorilor, locuințe. Așezarea este însă bine documentată prin mare cantitate a fragmentelor ceramice și suprafața întinsă pe care au fost cercetate.

Locuirea din secolele IX—XI, a ocupat, probabil, numai terasa joasă, pentru că în spațiul afectat noilor cercetări, ceramica decorată cu benzi de linii, sau combinații ale liniilor, valului și punctelor, s-a descoperit numai sporadic.

Din săpătură au fost recuperate mai multe fragmente ceramice databile în secolele XV—XVI. Menționăm chiar un cuptor în jurul căruia au fost descoperite fragmente ceramice din aceeași perioadă, asemănătoare celor scoase la lumină prin săpăturile de la Sf. Gheorghe-Nou⁴⁸ și Curtea Veche.

Extinzînd sfera investigației, săpăturilor prilejuite de construcții, le-au fost adăugate trei secțiuni sistematice și o casetă aferentă. Obiectivul principal surprins în cursul săpăturilor practicate a fost necropola așezării. De altfel în terenul energic răsuit, din așezarea aferentă a putut fi cercetată o locuință semiîngropată, resturile ceramice fiind mai frecvente în partea nordică a terasei, la marginea ei, către râu.

Atît în săpăturile noastre cît și în excavațiile șantierului, la sud de zona ocupată de necropolă și sondată de noi printr-o secțiune, nu au mai fost descoperite locuințe din această etapă.

⁴⁷ Observații efectuate împreună cu dr. Panait I. Panait.

⁴⁸ D. V. Rosetti, Panait I. Panait, op. cit., în, București, VI, 1968, p. 97—118.